

Sygn. akt II Ka 112/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Luizy Bichty-Włoszak

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2023 r.

sprawy **Ł. Z.**

oskarżonego z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 209 § 1a kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 15 listopada 2022 r. sygn. akt II K 584/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego Ł. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. stwierdza, że wydatki postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 112/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. II K 584/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		Ł. Z.	Brak uchylania się przez oskarżonego od wykonywania obowiązku alimentacyjnego w okresie objętym zarzutem z aktu oskarżenia.	- wyjaśnienia oskarżonego; - dokument w postaci wydruku sms;	k. 178-178v k. 166
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Wyjaśnienia oskarżonego Ł. Z..	Spójne z dotychczasowym stanowiskiem oskarżonego w

		postępowaniu przed Sądem I instancji oraz z tym, co o osobistych staraniach, sposobie oraz częstotliwości łożenia przez oskarżonego ma małoletnie dzieci i była żoną zeznała J. Z..
2.	Dokument w postaci wydruku sms.	Z treści wiadomości wysnuć należy wniosek, iż kwota 9.500 złotych ustalona w drodze porozumienia w postępowaniu cywilnym tytułem alimentów była podana przez strony dobrowolnie. Wiarygodność i autentyczność dołączonej wiadomości nie budzi wątpliwości.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	1. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony celowo i świadomie nie wywiązywał się nałożonego na niego wyrokiem sądowym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

obowiązku alimentacyjnego wobec małoletnich dzieci oraz byłej żony, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony nie łożył zasądzonych od niego alimentów w określonej wyrokiem kwocie wyłącznie z braku możliwości finansowych, aby przekazać alimenty w tak wysokiej sumie łącznej, zatem w rzeczywistości oskarżony nie uchylał się od wykonywania nałożonego na niego wyrokiem Sądu obowiązku, tylko nie mógł go wykonywać z powodu obiektywnych i niezależnych od siebie okoliczności.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na pominięciu istotnych okoliczności dotyczących tego, że w trakcie postępowania rozwodowego małżonkowie wspólnie i zgodnie ustalili, że kwota alimentów wskazana w postępowaniu sądowym będzie jedynie kwotą umowną, a w rzeczywistości J. Z. świadomie zgodziła się na to, że Ł. Z. będzie jej przekazywał alimenty w różnych kwotach, zależnych od jego sytuacji materialnej, które to okoliczności świadczą o tym, że oskarżony nie uchylał się od swojego obowiązku, a jedynie z przyczyn niezawinionych przez siebie nie mógł ich wykonywać.

3. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na pominięciu istotnych okoliczności dotyczących tego, że Ł. Z. łożył na utrzymanie małoletnich dzieci i byłej żony niższe kwoty alimentów w miarę posiadanych przez siebie możliwości finansowych, zatem jego działania nie nosiły cech świadomego i celowego unikania

nałożonego przez Sąd obowiązku, a jedynie wynikały z faktu braku finansowych możliwości, aby łożyć alimenty w wysokości, która niewątpliwie przewyższa całość usprawiedliwionych kosztów utrzymania małoletnich dzieci i J. Z..

4. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że Ł. Z. nie realizując ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego w określonej przez Sąd wysokości naraził małoletnich i byłą żonę na brak możliwości zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych, podczas gdy oskarżony przekazywał byłej żonie kwoty, które były wystarczające do zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych, tym bardziej biorąc pod uwagę fakt, że obowiązek alimentacyjny wobec dzieci i obowiązek zaspokojenia ich usprawiedliwionych potrzeb spoczywa nie tylko na ojcu, ale także na matce.

5. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań świadków P. Z. i G. M., poprzez uznanie ich za nie wnoszące istotnych informacji do sprawy, podczas gdy zeznania te są wskazują na fakt, iż oskarżony nie uchylał się od nałożonego na niego obowiązku, tylko nie realizował go z uwagi na swoją sytuację finansową i rzeczywisty brak możliwości finansowych łożenia alimentów w tak wysokiej kwocie oraz wskazują, że oskarżony przyczynia się do zaspokojeni potrzeb dzieci także sprawuje opiekę i w tym czasie ponosi koszty ich utrzymania, które

	<p>to okoliczności mają niewątpliwie istotne znaczenie dla sprawy, tym bardziej, że są spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, które Sąd również uznał za niewiarygodne, co z kolei skutkowało błędnym ustaleniem, że oskarżony świadomie i celowo nie realizował nałożonego na niego wyrokiem Sądu obowiązku alimentacyjnego.</p> <p>6. Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary, bowiem okoliczności sprawy wskazują na to, że Ł. Z. nie uchylał się od nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego,, tylko nie wykonywał go ze względu na swoją złą sytuację finansową i brak możliwościłożenia alimentów w tak wysokiej kwocie, jak również uwzględnienia okoliczności, iż wykonanie kary ograniczenia wolności w wymiarze 40 godzin miesięcznie znacznie ograniczy oskarżonemu możliwości zarobkowania, bowiem – jak wskazywał – wykonuje on szereg dodatkowych prac zapewniających mu dodatkowe dochody, a to z kolei ponownie ograniczy jego finansowe możliwości realizowania nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W sprawie niniejszej zaistniała szczególna sytuacja, w której Sąd Odwoławczy podzielił zarzuty apelacyjne, które pozostawały niekompatybilne z głównym wnioskiem apelacyjnym wyrażonym w petitum apelacji. Skarżący bowiem kwestionując winę oskarżonego sformułował jedynie wniosek o warunkowe umorzenie</p>		

lub złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu w I instancji. Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżony wyrok uniewinnił zaś oskarżonego Ł. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu. W świetle art. 433 § 1 kpk, Sąd ad quem w polu widzenia powinien mieć nie tylko wnioski wprost wyartykułowane przez autora apelacji, lecz również następstwa tego, co należało zrobić po stwierdzeniu w postępowaniu II instancyjnym uchybień prawidłowo i trafnie zarzucanych we wniesionym środku odwoławczym.

Przechodząc do meritum, w przekonaniu Sądu Okręgowego, w zachowaniu oskarżonego Ł. Z. brak było podstawowego znamienia przestępstwa niealimentacji w postaci „uchylania się”, co stanowiło bezpośrednią przyczynę jego uniewinnienia w II instancji. Sąd Rejonowy poczynił w tym względzie wadliwe ustalenia faktyczne, wyprowadzając ze zgromadzonych dowodów dowolne wnioski i na ich podstawie dokonując nieprawidłowej subsumpcji zachowania oskarżonego i sposobu jego wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego pod przepisy art. 209 § 1 kk w zw. z art. 209 § 1a kk. Dodatkowo przypisanie oskarżonemu przez Sąd Rejonowy narażenia pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych - w tej sprawie - nie znalazło potwierdzenia w materiale dowodowym i pozostawało niezrozumiałe, albowiem z całokształtu zgromadzonych dowodów wynikało, że małoletnim dzieciom stron były zapewnione, poza podstawowymi potrzebami bytowymi takie udogodnienia jak wyjścia do kina, rozrywki, wyjazdy na weekendy, na wakacje (k. 116v),

lekcje pływania i jazdy konnej (k. 22v) zarówno ze strony ojca, jak i matki. Jak wynika z wywiadu kuratora, małoletni B. i Z. Z. uczęszczają też do prywatnej szkoły (k. 125v).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż dla bytu przestępstwa niealimentacji nie wystarczy samo potwierdzenie, że oskarżony nie płaci alimentów, do których łożenia był zobowiązany, lecz konieczne jest równoczesne ustalenie, iż od tego obowiązku „uchyla się” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.05.2022 r., sygn. III KK 64/22, LEX nr 3409745).

W pojęciu „uchyla się” zawarty jest zawsze negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do świadczenia - sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż go wypełnić nie chce lub lekceważy ten obowiązek. Musi to więc być zachowanie umyślne, w którym wyraża się szczególne nastawienie psychiczne sprawcy (element subiektywny), a z drugiej strony - stan uchylania się trwający przez określony dłuższy czas (element obiektywny) [tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7.11.2017 r., sygn. II KK 211/17, LEX nr 241759]. W pojęciu "uchyla się" mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż wypełnić go nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem; musi to więc być zachowanie umyślne. Ten negatywny stosunek winien być przy tym wykazany stosownymi dowodami (zob. np. postanowienia

SN z dnia 17 kwietnia 1996 r., II KRN 204/96 czy z dnia 7 listopada 2017 r., II KK 211/17).

Odnosząc powyższe do sprawy niniejszej należy stwierdzić, że brak jest w materiale dowodowym okoliczności, które wskazywałyby, że oskarżony lekceważy ciężący na nim obowiązek alimentacyjny i nie płaci alimentów w wysokości ustalonej przez Sad ze złej woli, mimo, że ma ku temu obiektywne możliwości. Sąd I instancji uchybiając normie art. 410 kpk nie przypisał właściwego znaczenia temu, że oskarżony nie zarabia w obcej walucie, jak to miało miejsce w dacie, gdy dobrowolnie zgodził się na alimenty w kwocie 9.500 zł, a zatem przekraczającej obecnie ponad 3-krotnie minimalne wynagrodzenie netto za pracę w 2023 r. (2.709 zł netto). Jednocześnie, zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak też zeznań świadków P. Z. i G. M. wynika, że Ł. Z., aby uzyskać środki finansowe na wpłaty rat alimentacyjnych podejmuje obecnie różnego rodzaju prace – w kilku miejscach jednocześnie. Pracował w pośrednictwie finansowym, jako kierowca taksówki, trener personalny, w firmie cateringowej, wreszcie jako przedstawiciel handlowy w firmie zajmującej się sprzedażą drzwi. Jego dochody były zatem w okresie zarzutu z a/o nieregularne. Jak wynika z relacji ojca oskarżonego P. Z. „syn stracił firmę i ma wielomilionowe długi (k. 135)”, oskarżony podczas wywiadu kuratora wskazał, że długi te wynoszą 1,5 mln złotych (k. 126), co nie pozostawało bez znaczenia w kontekście jego możliwości płatniczych. Z pisma od komornika wynika, że w toku postępowania egzekucyjnego dokonano sprzedaży ruchomości należących do dłużnika

(k. 121v). W orzecznictwie wskazuje się, iż obok wysokości osiąganych przez oskarżonego dochodów i jego możliwości zarobkowych, z perspektywy oceny, czy oskarżony wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 209 § 1a kk w zw. z § 1 kk i ewentualnych dalszych ustaleń co do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, kluczowe znaczenie ma również wysokość i charakter ciążących na nim zobowiązań finansowych, w tym zwłaszcza tych będących przedmiotem postępowania egzekucyjnego, a także stopień, w jakim oskarżony wywiązywał się z tych obowiązków i jego starania w tym zakresie (por. wyrok SN z 2.12.2020 r., IV KK 706/19, LEX nr 3097184). W przedmiotowej sprawie bezczynności i braku podejmowania przez oskarżonego różnego rodzaju starań celem wywiązania się z zobowiązań pieniężnych nie można mu zarzucić i w postępowaniu pierwszoinstancyjnym takie twierdzenie się nie pojawiło. Analogiczna uwaga dotyczyła braku lekceważenia doniosłości podejmowania osobistych starań i chęci kontaktu z dziećmi. Powyższe okoliczności, w powiązaniu z ustalonym w sprawie i przyznanym przez matkę małoletnich faktem utrzymywania przez oskarżonego stałych kontaktów z dziećmi i uczestniczenia w ich wychowaniu wskazują na brak przesłanek do przyjęcia, aby oskarżony ze złej woli, niezależnie od swoich możliwości finansowych i zarobkowych uiszczal tytułem alimentów celowo kwoty mniejsze, aniżeli wynikające z orzeczenia sądu. Dodatkowo na stosunek oskarżonego do ciążącego na nim obowiązku wskazuje treść zeznań J. Z., z których

wynika, że w sytuacji trudności z uiszczeniem tak wysokiej kwoty, podczas rozmów prowadzonych celem wypracowania zgodnego porozumienia, na jej propozycję - „by płacił jakiegokolwiek kwoty, np. 500 euro, on odpowiedział niech to będzie 1000 euro” (k. 116v). Oskarżony deklarował zatem nawet wyższe kwoty aniżeli oczekiwała jego była żona, a w tym kontekście jego twierdzenie, iż „haniebne” jest znalezienie się na sali rozpraw jako oskarżony w sprawie o niealimentację (k. 115v) jawi się jako logiczne i przekonujące.

W przedmiotowej sprawie brak jest dowodów wskazujących na negatywny stosunek oskarżonego do ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego oraz okoliczności, które świadczyłyby o tym, że złożone przez niego w tym zakresie wyjaśnienia nie odpowiadają prawdzie.

Reasumując powyższe rozważania, brak adekwatnego rozważenia przez Sąd Rejonowy wszystkich okoliczności przedmiotowej sprawy, co prawda ujawnionych w toku rozprawy głównej, lecz nie ocenionych w sposób respektujący art. 7 kpk, miał niewątpliwy wpływ na wyrok pierwszoinstancyjny, który z przyczyn opisanych powyżej został zmieniony przez Sąd Okręgowy w ten sposób, że uniewinniono oskarżonego Ł. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wniosek

O uzupełnienie postępowania dowodowego:

1. przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci wiadomości

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

SMS J. Z. od Ł. Z. z dnia 24 września 2020 r. – na okoliczność zgody obojga małżonków co do tego, że wysokość alimentów zadeklarowana w postępowaniu rozwodowym będzie jedynie kwotą umowną, a w rzeczywistości oskarżony będzie przekazywał byłej żonie alimenty w kwocie adekwatnej do jego aktualnych możliwości zarobkowych i majątkowych, jak również w celu wykazania świadomości i zgody J. Z. na to, że Ł. Z. będzie regulował alimenty w różnej wysokości;

2. umożliwienie oskarżonemu złożenia uzupełniających wyjaśnień na rozprawie apelacyjnej.

Wniosek główny:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby wynoszący 1 rok lub 2 lata;

ewentualnie

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze godzin niższym niż orzeczonej przez Sąd I instancji, nieprzekraczającym 20 godzin w stosunku miesięcznym;

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Postępowanie dowodowe uzupełniono w II instancji zgodnie ze złożonym w apelacji wnioskiem.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego Ł. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zob. rubryka 3.1.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Wobec uniewinnienie oskarżonego, na podstawie przepisów art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk oraz art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy stwierdził, iż wydatki postępowania odwoławczego w tej sprawie winien ponieść Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana